

DE STER

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„De weinigen die hun verlicht verstand,
Hun rijk gemoed, niet voor zichzelf bewaarden,
Zijn van oudsher gekruisigd en verbrand”

Goethe, *Faust*.

1 AUGUSTUS 1931

No. 15

36e JAARGANG

BRIGHAM YOUNG : EEN MODERNE MOZES.

In de geschiedenis der „Mormoonsche” Kerk is de afgelopen maand een zeer belangrijke : de 24ste Juli is de heugelijke datum waarop — in 1847 — het eerste gezelschap van verdreven kerkleden, onder hun weergaloozen leider Brigham Young in de troostelooze Zoutmeervallei aankwamen. Het troostelooze Zoutdal : nu een luthof van bloeiende landouwen.

John Phillips Meakin laat zich in zijn *Waarheidsbladen* (*Leaves of Truth*) volgenderwijs uit over dezen wereldvermaarden koloniestichter :

„Brigham Young trok de dorre wildernis door, heel weinig wetende omtrent het onbeschaafde Westen. Achter hem was zijn huiselijke haard en enkele geliefden. Achter hem waren de spotlach en de vloek van zijn medemenschen, maar niettemin ging hij door, verder de woestijn en de wildernis in. In zijn toewijding tot zijn volk was hij zoo minzaam als de bloemen. In zijn verdediging van dat volk was hij zoo boud en onbevreesd als de leeuw. Die kleine groep van verjaagde bannelingen zag tot hem op als hun Mozes. En dat wàs hij.”

Brigham Young was een man, die innig verknocht was aan een groote beweging. In zijn oogen kon het Mormonisme alles in het leven verklaren. De grondslag zijner geloofsbelijdenis was werk : werk in den vollen zin des woords.

In zijn oogen was een godsdienst met onbepaalde, idealistische beginselen slechts een parodie. Hij geloofde, dat de wereld voorbereid moet worden op de komst van Christus. Deze oude aarde moet vernieuwd worden en het werk hier beginnen. De elementen moeten bestreden en onderworpen worden, de bodem dienstbaar gemaakt, praktische vragen van den dag aangepakt en opgelost. De groote mannen der wereld zijn degenen, die met deze vragen van den dag geworsteld hebben zonder om de meening van zwakkere geesten te malen. Zij hebben beginselen verdedigd tegen alle moeilijkheden in.

Een Titanische persoonlijkheid.

Na den marteldood van den Profeet Joseph Smith riep de toestand om een titanische persoonlijkheid. Menigeen had den ondergang der Laterdaagsche Kerk voorspeld. Menigeen was ontmoedigd. Maar in de aanhangers van het Mormonisme leefde een subliem geloofsvertrouwen. Een geloofsvertrouwen dat tot groote dingen voert. Er moest een leider wezen. Brigham Young was de man. Het volk wist het. En de geschiedenis der Kerk heeft bewezen, dat er hier een meestergeest aan het stuur kwam.

Het Mormonisme is een negentiende-eeuwsche godsdienst. Brigham Young was een negentiende-eeuwsche geest. Hij begreep het utilitarisme waarom de tijden riepen. Er moest handelend opgetreden worden. En Brigham Young deed het. Hij bracht zijn volk naar een nieuw woonoord. Hij was hun leider. Met den grooten Franschen schrijver Montesquieu begreep hij, dat de mensch zoowel godsdienstig als burgerlijk recht hebben moet.

Een titanstaak.

Het was een reuzenonderneming, het Mormoonsche volk naar het Rotsgebergte te leiden. Discipline moest gehandhaafd worden. Groot beleid was noodig. Brigham Young wist beleidvol op te treden, doelbewust. Hij kende de nooden van het gewone volk. Het was zijn doel, het Mormonisme in een nieuwe streek op te bouwen. En daar er allereerst bestaansmiddelen noodig zijn voor het stichten van een staat, legde het volk zich op den landbouw toe. Schuren en kelders werden gevuld met tarwe en aardappelen. Voortreffelijk idee! De mijnbouw kon wachten.

Maar was Brigham Young uiterst practisch, hij had tevens hooge idealen. Hij had een uitstekend begrip van het nut van educatie. „Laat onze kinderen educatie genieten, opdat zij leeren waardeeren al wat rein en edel is in het leven”, zoo sprak hij. Onder zijn toezicht werden er scholen en godsgebouwen opgericht, wegen en bruggen aangelegd, boomen en tuinplanten aangekweekt, kanalen en sloten gegraven, steden gesticht. Hij ontwierp en volvoerde reuzenplannen met absolute oorspronkelijkheid. Hier overtrof hij een Mozes, die nimmer het beloofde land binnentrok. Brigham Young werd koloniestichter bij uitnemendheid. Onder zijn leiding werd het Mormonisme „niet enkel de meest grandiose proefneming op godsdienstig-maatschappelijk gebied, welke deze eeuw heeft zien geboren worden, doch ook verreweg de best geslaagde” (R. P. J. Tutein Nolthenius, „Nieuwe Wereld”, 1902).

De uittocht.

De Israëlieten waren veertig jaar in de woestijn. Het was nog geen driehonderd mijl van Gosen naar het beloofde land. Een flink voetganger had het in een dag of tien kunnen afleggen. Brigham Young en zijn mede-pioniers (143 mannen, 3 vrouwen

en 2 kinderen — het eerste gezelschap) trokken over een afstand van 1500 mijl door de wildernis, uitgestrekte prairiën, naar hun beloofde land, waar zij na enkele maanden aankwamen. Daar was geen rebelleeren, geen heimwee naar de „vleeschpotten”. Omringd van wilde roodhuiden, de onbekende wildernis vóór hen, gingen allen nochtans opgeruimd huns weegs, vaak onder vroolijk gezang.

Moderne toeristen die in *Pullman cars* over de prairieën reizen, kunnen zich den pionierstocht moeilijk indenken. Probeeren wij het te doen.

De eerste avond onder den blooten hemel: de wagen zit volgepropt, niemand weet waar het keukengereedschap is; ge zoudt veel liever zóo gaan slapen, hongerig, dan te probeeren te gaan koken of braden. In den nacht huilen de wolven, een onheilspellend gehuil. Misschien zijn het wel Indianen, want als die op het oorlogspad zijn, huilen ze als wolven. In den morgen zijt ge hongerig en vermoeid, want ge hebt maar weinig geslapen. Het bed op den grond was hard. Ge tracht wat te vinden om een vuurtje te maken. Brandhout is er niet, waarom ge enkele „buffalo chips” (gedroogde buffelmest) raapt. Ge maakt wat water warm voor uw morgendrank, braadt wat spek en nuttigt dat met harde beschuiten. Dat is uw ontbijt. Inspannen, fluks de boel in den wagen en voortgereden tot den middag. Ge laat de beesten grazen. Een uur rust. Dan spant ge weer in en rijdt verder totdat de avond valt. Kampeeren, de wagen „gekraald”: in een kring opgesteld. Ge kampeert zelf aan den buitenkant. Het vee gaat eerst grazen, onder hoede, tot bedtijd. Dan worden de beesten binnengebracht in de kraal en posten uitgezet. De Indianen mochten eens komen. Het gaat regenen, maar de wacht gaat evengoed door. Gij krijgt uw beurt. Wordt ge afgelost, dan gaat ge slapen (als ge kunt) in uw natte plunje. De anderen staan in de koude. Het regent dat het giet.

In den morgen regent het nog. Geen brandhout. Eindelijk slaagt ge erin, met enkele drooge mestkluiten een vuurtje te maken. In een kampoven worden enkele broodjes gebakken, of pannekoeken in de braadpan, wat spek gebraden, een beetje meel met bakolie aangemengd: jus; een morgendrank gezet — 't ontbijt is klaar. Inspannen en voort. Weldra komt ge bij een kreek, die nu tot een rivier aangezwollen is. Van een der wagenbedden wordt een veerboot geïmproviséerd. Daar op wordt alles overgezet. Het vee zwemt naar den overkant. De avond valt. Kamp opslaan. Alleman is vermoeid, maar de posten moeten uitgezet, regen of mooi weer. De regenstormen in de buurt van de Platte-rivier duren dikwijls drie of vier dagen. Als de zon schijnt, moet alles gedroogd worden. Alles wat ge aan hebt is vuil. Inderhaast wascht ge enkele kledingstukken. Alles gaat inderhaast, dag aan dag, uitgenomen des Zondags. Ge ontmoet geen mensch, ziet niemand dan uw reismakkers.

Minzaam van omgang.

Onder dat alles was Brigham Young altijd opgewekt, minzaam en vriendelijk. Was er iemand ziek, hij was bij het ziekbed met een vriendelijk en opwekkend woord. Moest het vee in het juk, hij zag toe dat het goed gedaan werd. Bleef er een wagen in den modder steken, hij was er bij om de behulpzame hand te bieden. Verloor er iemand den moed, hij had een opgeruimd woordje. Bij het kampvuur kon hij de anderen doen lachen met zijn anecdotes zoo goed als de beste. Hij hield van muziek en zong met de anderen mede. Hij had een blijden, tevreden geest.

Een der liederen op den tocht gezongen, werd op verzoek van Brigham Young geschreven door William Clayton, die secretaris van den Profeet Joseph Smith was geweest. „Schrijf iets dat het volk zal aanmoedigen”, had de president gevraagd, en een paar uur daarna had Clayton het volgende nu zoo bekende pionierslied klaar, dat gezongen werd op een oud-Engelsch wijsje:

Komt, heil'gen, komt, geen werk noch strijd gevreesd,
 Maar uw reis blij volbracht;
 Schijnt ook de tocht wat zwaar, zijt kloek van geest,
 Naar uw kruis krijgt gij kracht.
 't Is beter voor ons, vastberaân,
 Met moed en blijdschap voort te gaan,
 Dan dat de zorg ons harte kwell':
 Alles wel! alles wel!

Waarom getreurd, of moeilijk 't lot geacht?
 't Is niet zoo; geen geweën!
 Waarom een groot en heerlijk loon verwacht,
 Als er niet wordt gestreên?
 Vat moed! gaat voort, wat ook geschied',
 Want God verlaat de Zijnen niet;
 Opdat ons loflied dra vertell':
 Alles wel! alles wel!

Wij vinden wis in 't Westen, ver van hier,
 't Land door God ons bereid;
 Daar wordt de Kerk den volkren een banier,
 Als weleer is voorzeid,
 Dan zingen wij met rein genot,
 Ter eer van onzen Heer en God,
 Bij zielverheffend snarenspeel:
 Alles wel! alles wel!

En sterven wij alvorens daar te zijn,
 Blijde dag! ongehoord!
 Dan zijn wij vrij van alle smart en pijn,
 In het schoon hemeloord
 Maar als ons leven wordt gespaard
 En w' eens in Zion zijn vergaard,
 Dan klinkt de juichkreet luid en schel:
 Alles wel! alles wel!

Een onvermoeid werker.

Brigham Young heeft onvermoeid gestreefd naar een edel doeleinde, zijn blik gericht op de ster van een grootsche verwachting. Hij was trouw aan de inspiratie eener groote godsdienstige gedachte en leidde met sterke hand zwakke, bevende geloofsstappen naar de heerlijkste zekerheidsglorie. Hij dorst den strijd van zijn eigenaardig leven aan, een leven, innig verknocht aan een hevig bevochten beweging. Hij sloeg zich door den rook van het slagveld heen, niet malend om de ontberingen en gevaren van den strijd, want hij werd gestadig bezielde door de overwinnaarsvlag, die zijn zienssoog al reeds zag wapperen boven de citadel zijner hoop.

Zijn subliem geloof in de uitkomst maakte de wreede kritiek zijner tijdgenooten zoo onschadelijk als de dauwdroppel die op het rotsgebergte valt.

K.

VAN DEN ATLANTISCHEN OCEAAN.

Aan boord v/h S.S. President Roosevelt, 13 Juli 1931.

Geliefde Broeders en Zusters v. d. Nederlandsche Zending :

Bij het voorbijgaan der dagen wordt de afstand hoe langer hoe grooter tusschen ons en het land waar wij voor twee en een half jaar werkzaam zijn geweest in den dienst des Heeren.

Voor de zooveelste maal bekennen wij dat het dagen geweest zijn die wij nooit kunnen en zullen vergeten. Hoeveel hebben wij geleerd van het Hollandsche volk dat wij in de jaren die voor ons liggen in toepassing hopen te kunnen brengen.

En van ganscher harte hopen wij dat er ook door ons iets gedaan is dat de Hollandsche leden en vrienden aanleiding zal geven om zoo nu en dan nog eens aan ons te denken.

Eén hartewensch drijft bij ons boven : o, dat gij allen getrouw moogt blijven aan hetgeen U het liefst en het dierbaarst geworden is : het hemelreine Evangelie van den Meester, ons door nieuwe openbaring bekend gemaakt.

Voor uwe goede medewerking en onzelfzuchtige opoffering, om onzentwil, spreken wij nogmaals onze groote waardeering uit. Wij waren in den dienst des Heeren : Hij zal U er voor zegenen, maar wij kunnen niet nalaten U bij herhaling te verzekeren hoe gevoelig wij er persoonlijk voor zijn.

Daar brandt tevens in ons het onbluschbare verlangen, U allen eenmaal terug te zien. En mocht dat hier niet wezen, op aarde, o dat het dan zijn moge in het glorievolle hiernamaals — mogen wij daar mettertijd elkander andermaal de hand drukken en onze vriendschap hernieuwen.

Nog eens de hartelijkste groeten ! „God zij met u tot ons wederzien“.

J. W. WAYMENT, L. R. WEBB, L. N. MURDOCK.

OVERLEDEN.

VAN DEN AKKER. Te Taylorsville, Utah, is op 7 April 1931 overleden Marie van den Akker, geboren Unck. Zij was de echtgenoot van Ouderling Leonard van den Akker, die ongeveer dertig jaar geleden in ons vaderland op zending was. Zuster van den Akker werd den 4den October 1878 hier te lande geboren en emigreerde vier en twintig jaar geleden uit Arnhem naar Amerika.

VREEKEN. Te Salt Lake City is op 15 Mei 1931 overleden Abraham Vreeken, die den 2den Januari 1864 hier te lande geboren werd. Broeder Vreeken emigreerde twee en twintig jaar geleden naar het Rotsgebergte. Vóór dien tijd was hij woonachtig te Amsterdam. Zijn zoon John was hier ongeveer tien jaar geleden op zending.

BELL. Uit Ogden, Utah, kwam Woensdag 22 Juli telegrafisch bericht, dat daar, na een ziekbed van slechts één dag, plotseling overleden was Ouderling Albert Bell, de vader van onzen zendeling Herman Bell. De geachte overledene, vier en zeventig jaar oud, werd in Nederland geboren en werkte in zijn jongelingsjaren hier als zendeling. Velen zullen zich ook zijn broeder Hendrik herinneren, een goede tachtiger thans, die meermalen hier op zending is geweest.

Ons aller sympathie gaat uit tot onzen getroffen medewerker met een innige bede dat de balsemende invloed van den grooten Trooster de pijnen zal lenigen en de wonden heelen. Schrijft eventjes de gedachte van het ver-af zijn van den zoon van onzen sterfbed zijns vaders, hoe streelend is daarentegen de verzekering dat juist het op zending zijn van den zoon de vervulling is van een levensideaal des vaders.

TAU. Te Amsterdam, 17 Maart 1931, Wilhelmina Francina Tau, dochter van Johannes Jacobus en Elizabeth Tau, geboren Wijngaarden. Zij werd op 6 November 1914 terzelfder stede geboren en aldaar gedoopt en bevestigd den 4den Januari 1924 door Ouderling Francis de Bry.

SMIT. Te Rotterdam, 20 Juli 1931, Jacob Jacobus Smit, zoon van Jacobus Smit en Bertha P. Bale; geboren 3 Februari 1839 te Amsterdam, gedoopt 28 December 1904 te Rotterdam door Ouderling Arnold Limburg en bevestigd 29 December 1904 door Ouderling Orson H. Willie.

LEEUWENBURG. Te Dinteloord, 7 Juli 1931, in den ouderdom van 88 jaar, Trijntje Leeuwenburg, geboren Stehouwer, dochter van Pieter Stehouwer en Anthonia Koster. Zuster Leeuwenburg werd op 8 November 1928 gedoopt door haar zoon, Ouderling Pieter B. J. Leeuwenburg en bevestigd door Ouderling John P. Lillywhite.

Zoowel Broeder Smit, ruim 90 jaar, als Zuster Leeuwenburg, bijna 90, waren zeer getrouw in het Evangelie. Wij maken hiervan bijzondere melding wegens beider hoogen ouderdom: welk een bezielend voorbeeld!

Volharding.

't Komt op aanhoudendheid en niet op snelheid aan.

Die hard loopt, raakt men voor met steeds gestadig gaan:

Het paard zal halverwege in 't rennen nederzigen;

De kemel komt aan 't eind, slechts stappend, zonder hijgen.

Muslih Eddin Sadi.

ZENDELINGENGROEP BIJ HET KOPENHAAGSCH KERKGEBOUW.

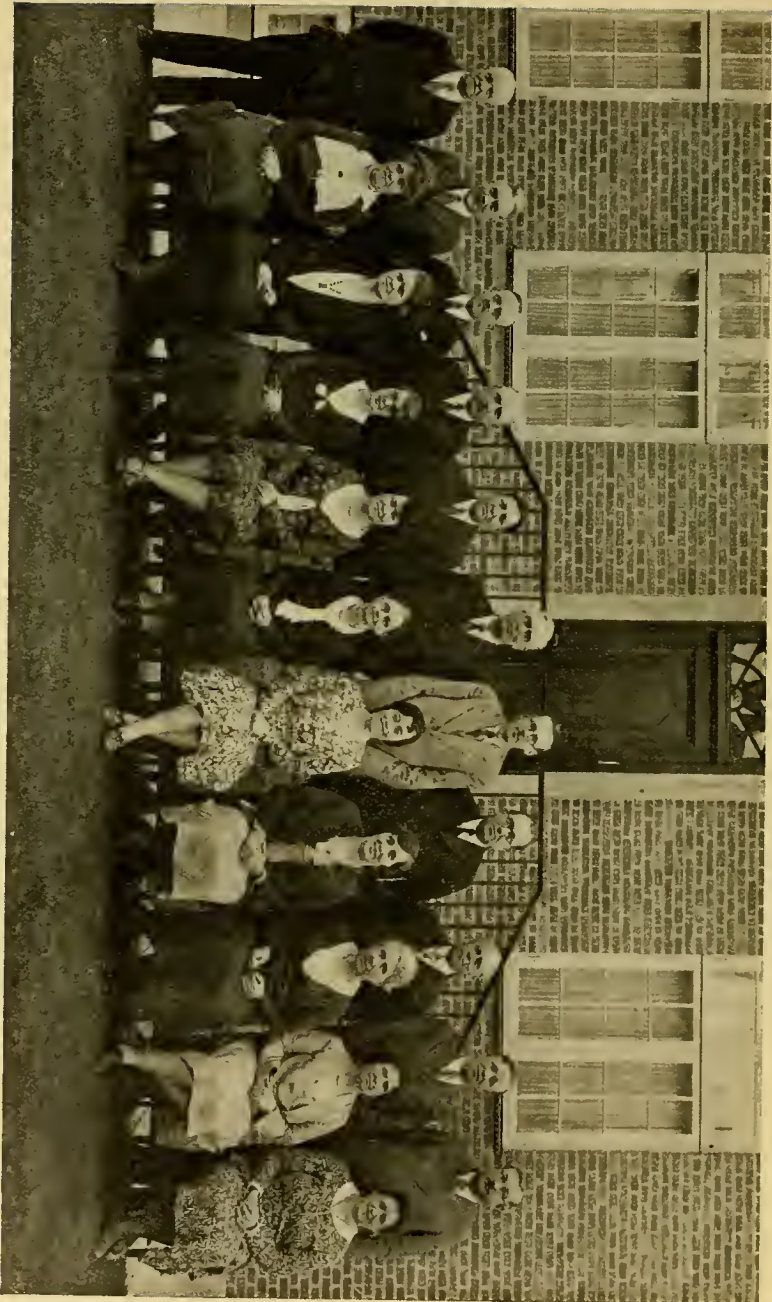
Ons kiekje geeft een zendelingengroep te zien, staande op de stoeptrappen van het nieuwe Kopenhaagsche kerkgebouw. Meerendeels waren het werkers uit het Deensche zendingsveld, die de camera hier vereeuwigde, maar men ziet er ook enkelen uit Noorwegen en eenigen uit Zweden bij. Tevens merkt men er de Zendingpresidenten en hunne echtgenooten op, die op een andere kiek in dit Sternummer afzonderlijk verschijnen.

De Deensche en Noorsche talen gelijken zooveel op elkaar, dat onze kerkleden in die twee landen slechts één zendingstijdschrift hebben: de *Skandinaviens Stjerne* (Scandinavische Ster). Het verschil met de Zweedsche taal is aanmerkelijk grooter en de Zweedsche Zending heeft dan ook haar eigen blad: *Nordstjärnan* (de Noordster). Toch verstaan de meeste Zweden het Noorsch en het Deensch heel goed, terwijl ook omgekeerd de Noren en de Denen het Zweedsch wel begrijpen. In alle drie Scandinavische talen trof ons een sterk verwant-zijn aan het Hollandsch.

Ridderlijk en onridderlijk strijden.

Wie ridderlijk strijdt, die maakt van zijn tegenstander eerst een halfgod; hij reinigt hem van alle vuil en kleinheden en valt hem dan pas aan. Tegenwoordig is veelal het tegenovergestelde mode. Eerst wordt van den tegenstander een caricatuur gemaakt en dan gaat een of andere kleine Sancho Pansa op hem los.

(De Nieuwe Eeuw.)

De Zendingpresidenten en hun vrouwen op de Conferentie te Kopenhagen.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: GEORGE RYTTING

VAN DE REDACTIE.

Zendingspresidenten te Kopenhagen. (Bij onze foto.)

Evenals verleden jaar kunnen wij onzen lezers ook dezen zomer een groepfoto aanbieden van de Conferentie van Zendingspresidenten in Europa, onlangs te Kopenhagen, Denemarken, gehouden.

Staande, van links naar rechts: Patriarch James H. Wallis, John A. Widtsoe (Europeesche Zending), Gideon N. Hulterstrom (Zweedsche Zending), Fred Tadge (Duitsch-Zwitsersche Zending), A. William Lund (Britsche Zending), Hyrum D. Jensen (Noorsche Zending), Arthur Gaeth (Tsjekko-Slovaaksche Zending), Holger M. Larsen (Deensche Zending), Frank I. Kooyman (Nederlandsche Zending), Golden L. Woolf (Fransche Zending) en Oliver H. Budge (Duitsch-Oostenrijksche Zending).

Zittende, van links naar rechts; Leah D. Widtsoe, Signe Hulterstrom, Eliza W. Tadge, Josephine Lund, Margaret A. Jensen, Martha Gaeth, Rachel S. Larsen, Elisabeth J. Kooyman, Beth C. Woolf en Margareth Budge.

Zuster Wallis was niet aanwezig.

»Overbodige nauwgezetheid.«

Enkele jaren geleden had ik het voorrecht, in den tabernakel te Salt Lake City, Utah, een concert op het beroemde tabernakel-orgel bij te wonen. Bij die gelegenheid werd er eene redevoering gehouden door een Ouderling der Kerk, waarin de volgende onderwerpen zoo breedvoerig als de beperkte tijd het toeliet, besproken werden: de beginselen van het Evangelie; een beknopte geschiedenis van de Kerk van haren aanvang af; de reden van het vertrek der Heiligen van Illinois naar de toen onvruchtbare Zoutmeer Vallei en het bouwen van tempels en andere godshuizen. Dit was hoofdzakelijk ten bate van de vele toeristen en vreemdelingen die aanwezig waren. De toespraak was interessant en duidelijk, en de orgelmuziek was voortreffelijk. Daar ik muziek en toespraak zoo indrukwekkend vond, was ik benieuwd te weten wat voor een indruk een en ander op de andere bezoekers gemaakt had.

Tegen het einde van het concert beluisterde ik onwillekeurig een gesprek tusschen twee mannen, die direct achter mij zaten. Dat zij toeristen van het oostelijke gedeelte van de Vereenigde

Staten waren, vernam ik aan hunne spraak. De één vroeg den ander: „Wel, wat denk je van het Mormonisme?” Het antwoord was: „O, het is misschien wel mooi, maar ik hou niet van zulke overbodige nauwgezetheid”.

Overbodige nauwgezetheid! Toen dacht ik aan iets wat ik in een welbekend Amerikaansch tijdschrift, dat reclames en advertentieën van overal bekende zaken en maatschappijen bevatte, gezien had. Eene reclame van een groote levensverzekeringsmaatschappij stond op het achterblad van dit tijdschrift, en deze stelde eene drogisterij voor, waar een opgewonden klant den drogist om een gram nitroglycerine vroeg. (Nitroglycerine is een der krachtigste ontploffingsmiddelen die bekend zijn.) Het antwoord dat hij kreeg was: „Man, wat wilt ge doen — de heele stad in de lucht laten springen? Je bedoelt zeker een-honderdste gram.” Ja, dat was het. In zijne opgewondenheid was de klant de juiste hoeveelheid, die hij noodig had, vergeten. Zoo de drogist geen zakenkennis gehad had, was er hoogstwaarschijnlijk een ernstig ongeluk met den klant gebeurd. Op zoo'n manier stelde de levensverzekeringsmaatschappij de noodzakelijkheid van nauwgezetheid voor; en verder werd er van stiptheid in verband met haar bijzondere zaak gesproken.

De twee reizigers, die achter mij zaten, zouden ongetwijfeld de in de reclame naar voren gebrachte feiten aangaande de noodzakelijkheid van nauwgezetheid in verband met maatschappelijke zaken erkend hebben. Maar de niet minder duidelijk naar voren gebrachte feiten betreffende de noodzakelijkheid van nauwgezetheid in verband met geestelijke zaken vond tenminste één van hen overbodig.

Het schijnt dat deze houding tegenover het stipt onderhouden van geestelijke wetten en plechtigheden vrijwel algemeen is. Dit dient echter het geval niet te zijn. God's Woord, door alle eeuwen heen, legt klem op gehoorzaamheid. Geen doode vorm, maar levende toewijding aan het heilsplan is Gode behagelijk. „Een iegelijk die deze Mijne woorden hoort en dezelve doet”, „En zijt daders des woords en niet alleen hoorders” — zoo spreekt het Bijbelwoord. De Paarl van Groote Waarde, die een product der Moderne Openbaring is, en die oude geschriften bevat, leert ons dat dit leven een proeftijd voor de menschen is „om te zien of zij alle dingen willen doen, hoedanig ook de Heere hun God aan hen zal gebieden”. En in deze dagen spreekt de Heere: „Gij zult de wetten welke gij ontvangen hebt onderhouden, en getrouw zijn.” De geest van de gansche Schrift schraagt deze leerstelling, namelijk: gehoorzaamheid aan de wetten en instellingen van het Evangelie. En waar getracht wordt dit in praktijk te brengen, aldaar zal des Heeren zegen uitgestort worden, „Want aldus zegt de Heere: Ik, de Heere, ben hun genadig en goedertieren die Mij vreezen, en schep behagen in het eeren van degenen die Mij in gerechtigheid

en waarheid tot het einde toe dienen; groot zal hunne belooning en eeuwig zal hunne heerlijkheid zijn."

Een Patriarch voor de Europeesche Zending.

Voor de eerste maal in de geschiedenis der Kerk is er een Patriarch, als zoodanig, op zending in Europa, namelijk Ouderling James H. Wallis uit Vernal, Utah. Ouderling Wallis en zijne echtgenootte arriveerden eenigen tijd geleden te Liverpool, Engeland, waar zij kort daarop hun gouden echtfeest vierden. Voorloopig blijft hij op het Europeesche hoofdkwartier, om later de verschillende zendingen te bezoeken.

Alle kerkleden in Europa, die ongetwijfeld heel gaarne een Patriarchalen zegen zullen ontvangen onder de handen van dezen bizonderen zendeling, heeten Ouderling Wallis hartelijk welkom aan deze stranden.

R.

EEN STILLE WENK.

'k Ben op een zomermorgen
het stadje doorgegaan;
'k Zag daar het woord „Vergunning”
op meen'gen deurpost staan.

Wie ook op dat „Vergunning”
zijn zinnen had gesteld,
Mij kon dat woord niet lokken,
mij trok het vrije veld.

Maar 't „vrije veld”, het bleek me,
Helaas! dat was een droom;
„Verboden Toegang” las je
daar haast op ied'ren boom.

Op ieder aardig plekje,
dat ik daar buiten vond,
Was het, dat steeds dat bordje,
dat nare bordje stond.

't Is *hier* „Verboden Toegang”,
Vergunning was het *dáár* . . .
Ik dacht zoo van die bordjes:
Verhingen ze ze maar!

GRONINGSCH E DISTRICTS CONFERENTIE

gehouden te Groningen, Poelestraat, op 11 en 12 Juli 1931.

Zaterdagmiddag 1 uur : Zendingen bijeenkomst.

Zaterdagavond. — De eerste vergadering van de Groningsche Districts Conferentie was een ambtenaren(essen) bijeenkomst, en werd om 8 uur aangevangen. Het openingslied was No. 65 : Eert den Profet, en Ouderling Arthur van Otten, gemeente-president te Haarlem, opende met het gebed. No. 188 : Ontsteekt uw Lichten, was het tweede lied. Districts-president Thomas F. Coppin, die de leiding had, sprak enkele woorden van welkom en inleiding, waarna de volgenden het woord voerden : Ouderling Hoyt W. Brewster, Overziener van het O.O.V.- en Zondagsschoolwerk der Zending ; Ouderling J. W. F. Volker, door wien indertijd het Boek van Mormon uit het Engelsch in het Hollandsch vertaald werd, thans op bezoek in zijn geboorteland ; Ouderling Hyrum Hand, gemeente-president te Dordrecht (broeder Hand was president van het Groningsche District ongeveer 34 jaar geleden) en President Frank I. Kooyman. Ten slotte werd lied No. 6 : Vast als een Rotssteen, gezongen, en Ouderling Herman Bell, presideerend Ouderling te Rotterdam, eindigde met dankzegging.

Zondagmorgen. — Beginnende om 10 uur ving de eerste Zondagvergadering aan met het zingen van No. 67 : Wij danken U, Heer, voor Profeten. Het gebed werd door Ouderling Kenneth G. Allen, gemeente-president te Apeldoorn, uitgesproken. Het volgende lied was No. 36 : Wat is Waarheid. Ouderling Thomas F. Coppin sprak een paar woorden van welkom, en de volgenden voerden het woord : Ouderling Albert J. Aardema, Districts-president te Amsterdam ; Ouderling Fred M. Weenig, Zendingsecretaris, en Zr Johanna Hand, die te Dordrecht werkzaam is. Als tusschenlied werd No. 10 : Nader, mijn God, tot U !, gezongen. Drie nieuwe zendingen spraken nu de aanwezigen toe : Ouderling Albert Bragonje, vertolkt door Ouderling Hoyt W. Brewster ; Ouderling James J. de Bry, in het Hollandsch : en Ouderling Carter E. Jones, vertolkt door Ouderling Brewster. De volgende sprekers waren : Ouderlingen J. W. F. Volkens, John L. Spitters, gemeente-president te Amsterdam (over het Y) en President Frank I. Kooyman. Het slotlied was No. 179 : De lieflijke dag, waarna Ouderling Johannes van Katwijk, te Groningen werkzaam, het dankgebed uitsprak.

Zondagmiddag. — Openingslied. No. 38 : Komt, Heil'gen, komt. Gebed : Ouderling Geert Boekweg, gemeente-president te Almelo. Tweede lied : No. 63 : Hoort naar des Profeten stem. Een klein kind werd door Ouderling Hyrum Hand ingezegend, waarna Ouderling Thomas F. Coppin de namen van de Algemeene en

Zendingsautoriteiten voorstelde. De stemming was eenparig vóór. Ouderling Andrew P. Roghaar, gemeente-president te Overmaas, en Ouderling Max R. Warner, te Leeuwarden werkzaam, waren de eerste sprekers. Een lied getiteld „Jesus, my Savior” werd door Zrs. Bos en Lindeman ten gehoor gebracht. Zr. Elisabeth J. Kooyman, presidente van de vrouwen- en meisjes-organisaties der Zending, Ouderling Kenneth S. Hancock, gemeente-president te Den Helder, Ouderling Herman Bell en Ouderling Hyrum Hand voerden daarna het woord. Verzen 1 en 6 van No. 6: Vast als een Rotssteen, werden als slotlied gezongen, en Ouderling Phares N. Green, te Leeuwarden werkzaam, dankte.

Zondagavond. — No. 140: Een Liefelijke Naam, was het openingslied. Ouderling C. Nicolaas Schaap, gemeente-president te Alkmaar, vroeg den zegen, waarna verzen 1 en 2 van No. 48: De Geest Gods, gezongen werden. Ouderling George Rytting, Assistent Redacteur der Ster, en Ouderling Hoyt W. Brewster spraken de vergaderden toe. Een Zendelingenkwartet, bestaande uit Ouderlingen Hoyt W. Brewster, John E. van Boerum, Kenneth G. Allen en Gerard J. Klomp, zong nu een lied getiteld „The teachers work is done”. Daarna voerden Ouderling M. Laverl Hall, District President te Rotterdam; Ouderling D. Hubert Christensen, gemeente-president te Arnhem en President Frank I. Kooyman het woord. Ten slotte werd No 1: De Dag der Bevrijding, gezongen, en deze welgeslaagde conferentie ten einde gebracht toen Ouderling Wilmer W. Tanner, gemeente-president te Utrecht, eindigde met dankzegging.

In de toespraken werd groote klem gelegd op volharding: „de hand aan den ploeg zonder omzien.”

R.

EVANGELISCHE VRAGENBUS.

Vraag: In de Kerk wordt meermalen van hare organisatie gesproken als een „volmaakte”, zoo ook van de „volheid” van het Evangelie. Is het gebruik van die woorden in dat verband wel geheel juist?

Antwoord: De „volmaaktheid” onzer organisatie is maar betrekkelijk. Het kerkverband bestaat uit menschen wier gedrag niet altijd onberispelijk is: zij doen wel eens afkeurenswaardige en laakbare dingen, en waar dus de onderdeelen van de organisatie niet zonder gebreken zijn, daar is het geheel evenmin volmaakt. Maar dat krijgen wij niet anders zoolang wij met *menschen* te doen hebben. De *instelling* is *goddelijk*, doch het *samenstel* is *menschelijk*. Maar vergelijkt men onze organisatie, zooals Paulus dat deed, bij het menschelijk lichaam, en dan tevens bij de niet-Mormoonsche organisaties, dan kan men gerust zeggen: de onze is *volmaakt*, zoo volkomen als Paulus de Kerk zag. Niet-Mormoonsche kerken hebben veelal een dominee, enkele ouderlingen,

enkele diakenen en verder niets — geen apostelen, geen profeten — en, *let wel*: geen hemelsch gezag, geen priesterlijke macht. Bij die gebrekkige stichtingen vergeleken is de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen onberispelijk en volledig. 't Is een *betrekkelijke* volmaaktheid, zooals Noach een volmaakt man was: *betrekkelijk* onberispelijk, *volmaakt in zijn geslacht* (Gen. 6 : 9).

Zoo is ook de volheid van het Evangelie *betrekkelijk*. In onze moderne openbaringen staat dat het Boek van Mormon de volheid van het Evangelie bevat. Zeer zeker: de volheid van wat er aan de Nephieten geopenbaard werd. Ook *wij* hebben nu de volheid van het Evangelie, namelijk zooals het aan de Laterdaagsche Heiligen geopenbaard is. Maar wij gelooven dat God nog vele groote en voorname dingen zal openbaren. Daarop ziende hebben wij nog lang geen volheid. Vergelijk echter onze boodschap, onze leer, bij de gebrekkige leerstellingen, de brokstukken der buitenstaanders, en de geopenbaarde leer van den Heiland steekt er als perfecte boven uit. Zij is volmaakt in haar omgeving. Waar de anderen gebrekkig zijn, leeg en ontbloot, daar kunnen wij, den hemel zij dank, met het beste recht ter wereld op de volheid des Evangelies bogen.

Zonder in spitsvondigheden te vervallen kunnen wij met heel ons hart getuigen, dat wij de volmaakte organisatie hebben: de Kerk, de stichting van Christus, en de volheid des Evangelies, het eeuwige heilsplan.

EEN PENDANT VAN MULTATULI'S „GEBED VAN DEN ONWETENDE”.

Raymond Kresensky in »The Christian Advocate«, New York.

„Heer ik heb Uw openbaringen bestudeerd, waarin Gij uzelf aan de menschheid onthuld hebt. Ik heb geluisterd naar de woorden van Royce, Mill, Sanday, Dewey, Fraser, James, Fechner, Gore, Höfding, Bushnell en Croce. Ruimte van blik zoekend, heb ik Anaxagoras, Aristoteles, Plato, Newton, Archimedes, Leibnitz, Spinoza en Kant gelezen. Anselmus, Augustinus, Erasmus, Luther, Calvijn, Knox en Wesley hebben mij gevuld met de voortbrengselen van Christelijk geloof. Ik ben gegaan tot de dichters, Tennyson, Milton, Lowell en Thompson.

Achtereenvolgens ben ik humanist geweest, socialist, individualist, behaviorist, personalist, pragmatist en utilitariër. Nu weifel ik. God, vergeef, dat ik vermoed ben van geestelijke kuiperijen. Laat mij verademing vinden van hersengymnastiek.

Boethius, Descartes, Hume, Hegel en Sabattier slapen met hun Christologie, soteriologie, sociologie, psychologie en eschatologie. Heer, ik ben moe van de overdrijvingen van Athanassiaansche, Niceensche en Chalcedoniaansche belijdenissen. Geef mij de een-

voudige boodschap van Uw Vrede en Liefde. Geef mij de teedere openbaring van den Mensch Jezus Christus.

Inge, Wieman, Eddington, Whitehead, Jeans en Einstein staan nu voor de deuren van mijn geest. Ik hoor spreken over rede, waarden, werkelijkheid, atomen, relativiteit, generatie, verantwoordelijkheid en geest. God, vergeef, dat ik vermoeid ben van geestelijke verwickelingen en geef mij het geluid van Jezus voor de deur en de stem: Zie, ik sta hier en klop. Geef mij zijn liefde en mensche-lijk begrijpen. Meer vraag ik niet. Amen." N. R. C.

KINDERLEVEN.

„Moeder, zal ik je eens wat vertellen van dat jongetje, dat daar ginder loopt?” vroeg mijn kleine jongen, die naar de be-
waarschool gaat.

„Ja”, zei ik, gedachteloos.

En toen kwam het ijselijk verhaal.

„Hij moest van zijn moeder schoolgeld naar de Zuster brengen. En weet je, wat hij toen deed?. Hij kocht er ijsco's voor.”

In de oogen van m'n kleine baas, in z'n gebaren en z'n stem ligt de strenge afkeuring voor deze snoode daad.

Ik keek naar den zondaar. Hij schopte lustig steentjes voort, die telkens ketsten tegen de straatsteenen. Hij had de handen diep in de zakken gestoken en bekeek het leven van z'n plezierigsten kant.

Terwijl we verder wandelden peinsde ik over het geval, en stelde het me voor:

'n Warme dag.... 'n ijscoman, die lokkend belt en belt.... in een bezweet jongensknuistje 'n paar stuivers en 'n dubbeltje....

Wat is de bekoring groot! 't Is stellig de gelegenheid, die hier den dief maakt. Maar.... 't mag niet.... neen, 't mag natuur-lijk niet.

„En nou mag-ie van z'n moeder nooit meer schoolgeld mee-nemen”, kwam onverwacht weer de stem van m'n kleinen jongen.

Ja dat was één oplossing.... maar de verkeerde. Iemand de gelegenheid tot verkeerd doen ontnemen, is hem niet beter maken.

't Leven onthoudt ons immers ook de gelegenheid niet. Integen-deel! 't Leven is vol gelegenheden. De kracht moet van binnen uitkomen, om staande te kunnen blijven. En dus.... als ik de moeder was van dien kleinen ijsco-liefhebber, dan zou ik eens ernstig met hem praten en hem duidelijk maken, dat hij verkeerd gedaan had. En ik zou hem den volgenden keer weer het school-geld meegeven, — ik zou hem boodschappen laten doen en hem herhaalde malen in de gelegenheid stellen, te toonen, dat hij meegegeven geld niet meer gebruikte voor zichzelf. Ongemerkt zou ik hem terdege controleeren... tot hij... zelfs op den heetsten dag 'n lokkend ijscokarretje voorbij kon loopen met een stuiver in z'n knuistje, die de zijne was... (De Nieuwe Eeuw).

ZENDINGSNIEUWS.

Verplaatsingen.

Ouderling Kenneth S. Hancock van Den Helder naar Groningen. Ouderling D. Stanford Harris van Den Helder naar Schiedam. Ouderling John L. Spitters van Amsterdam, Over 't Y, naar Den Helder. Ouderling Gerard J. Klomp van Amsterdam over 't Y, naar Delft als gemeente-president. Ouderling Harlen F. Bybee van Amsterdam naar Amsterdam Over 't Y. Ouderling D. Nicolaas Schaap van Alkmaar naar Arnhem. Ouderling John E. van Boerum van Haarlem naar Rotterdam. Ouderling Phares N. Green van Leeuwarden naar Amsterdam. Ouderling Charles A. Lofthouse van Leiden naar Apeldoorn. Ouderling Sylvester M. Dalebout van Den Haag naar Rotterdam. Ouderling Cloyd C. Galbraith van Delft naar Alkmaar. Ouderling Armand H. Thompson van Schiedam naar Den Helder. Ouderling Herman Bell van Rotterdam naar Amsterdam. Ouderling Andrew P. Roghaar van Overmaas naar Den Haag. Ouderling Wm. Rulon Lee van Overmaas naar Almelo. Ouderling Morris Cundick van Gouda naar Amsterdam Over 't Y. Ouderling Frederick H. Loertscher van Utrecht naar Gouda. Ouderling Jesse K. Thorne van Utrecht naar Leeuwarden. Ouderling Geert Boekweg van Almelo naar Leiden. Ouderling Kenneth G. Allen van Apeldoorn naar Rotterdam. Ouderling D. Hubert Christensen van Arnhem naar Utrecht.

Benoemingen.

Ouderling John G. de Gooyer, te Gouda werkzaam, is aldaar als gemeente-president aangesteld. Ouderling Clyde Biddulph, te Almelo werkzaam, is als president der Almelo'sche gemeente benoemd. Ouderling D. Hubert Christensen is benoemd tot president van het Utrechtsche District. Ouderling Hoyt W. Brewster, sinds enkele maanden Secretaris van het O. O. V.- en Zondags-schoolwerk der Zending, is als Overziener van ditzelfde werk aangesteld.

Aangekomen.

Ouderlingen Carter E. Jones en James J. de Bry uit Salt Lake City, Utah, en Ouderling Albert H. Bragonje uit Ogden, Utah, zijn op 10 Juni j.l. te Rotterdam aangekomen om zendingswerk in ons land aan te vangen. De aangewezen arbeidsvelden voor deze nieuwe zendelingen zijn Overmaas, Utrecht en Haarlem respectievelijk.

INHOUD.

Brigham Young: Een moderne Mozes	225	„Overbodige nauwgezetheid”	233
Van den Atlantischen Oceaan	229	Een Patriarch voor de Europeesche Zending	235
Overleden	230	Een stille wenk	235
Zendelingengroep bij het Kopenhaagsch Kerkgebouw	231	Groningsche Districtsconferentie	236
Foto Zendingspresidenten . .	232	Evangelische Vragenbus . . .	237
Van de Redactie:		Een pendant van Multatuli's „Gebed vanden onwetende”	238
Zendingspresidenten te Kopenhagen	233	Kinderleven	239
		Zendingsnieuws	240

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijk'schesingel 16 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
 Afzonderlijke nummers 15 cent.